

ler, som vi har gjort omkring avoparcin, i brug og kæmper for det også.

Christian Mejdahl (V):

Livet er jo farligt at leve, der er en vis risiko ved det. Selvfølgelig kunne man da godt sætte værn op hele vejen rundt og så tro, at man kunne eksistere næsten evigt, men sådan er det jo ikke. Der er også dem, der hævder, at det er farligt at gå ud i solen. Man kan risikere at få hudkræft. Det er måske også farligt at tage flyveren hjem her kl. 22.40. Den kunne jo træffe at falde ned. Der er en vis risiko ved at gå op på talerstolen her. Det var måske sikrere at stå her nedenfor. Og sådan kan man jo blive ved.

Derfor synes jeg, at det må være sådan i denne debat, som jo da omhandler et alvorligt problem, det er erkendt, at man også lytter til de saglige ting, altså der skal være sagligt belæg for, at man forbyder de hjælpemidler, som det i en periode har været naturligt at bruge også i fødevarerproduktionen.

Og så skal jeg da gerne give tilslutning til, at vi, hvis det er sådan, at de, der rådgiver os, de, der har forstand på det her, finder frem til, at der er sundhedsrisiko ved at bruge vækstfremmere, så også forbyder dem. Det er det, vi har støttet landbrugsministeren i. Men så længe der ikke er det, og så længe man kan bruge det alle andre steder i verden, må vi kræve, at der bliver forsket og undersøgt. Så længe der ikke er sagligt belæg for at tage dem væk, må vi bruge dem i produktionen.

Jeg så gerne, at vi kom dertil, at det ikke nødvendigvis var antibiotikavækstfremmere, der brugtes i foderet, men så længe vi ikke har nogen alternativer og disse ikke er blevet underkendt af dem, som forsker i det, så må vi også have lov til at bruge dem. Specielt må det være et problem, der løses på EU-plan, for ellers er danske forbrugere jo omtrent lige vidt. Hvis det er sådan, at vore konkurrenter kan bruge dem, så vinder de jo markedsandele, fordi de kan benytte sig af den fordel, som vækstfremmere er i produktionen.

Lene Espersen (KF):

Hr. Jørn Jespersen var lidt i tvivl om, hvad der var Det Konservative Folkepartis holdning.

Jeg vil da gerne gå herop igen og endnu en gang understrege, at Det Konservative Folkeparti er tilhænger af et øjeblikkeligt forbud, når der er sagligt belæg for det. Dette har vores sundhedspolitiske ordfører, fru Karen Højte Jensen, allerede udtalt for en uges tid siden.

Men vi ser altså ikke nogen modsætning i at have den holdning og så stadig væk arbejde for, at det her skal gennemføres på EU-plan. Vi mener faktisk, at det er en god ting, at landbrugsministeren allerede i den førstkommende uge vil tage det med på landbrugsministerrådsmødet og via de faglige argumenter, men så sandelig også via de politiske argumenter vil forsøge at få det gennemført på EU-plan.

Vi skal jo huske på, at vi har det indre marked, og vi forhindrer altså ikke vækstfremmere i Danmark, før vi har sørget for at gennemføre det her på EU-plan, så vi ser ingen modsætning i det.

Jørn Jespersen (SF):

Til hr. Christian Mejdahl: Det er da rigtigt, at der er en risiko ved mange ting. Jeg håber nu, han kommer trygt hæng.

Men spørgsmålet er jo: Hvor meget skal en sundhedsrisiko være dokumenteret, før det er så velbegrunderet, at man griber ind? Det er jo det, der er problemet.

Nu har vi altså et forbud imod en enkelt vækstfremmer, hvor der åbenbart er bred tilslutning i Folketinget til, at det er velbegrunderet nok. Jeg har forstået på debatten i dag, at den dokumentation, der foreligger nu, efter det store, brede folketingsflertals opfattelse er begrundelse og dokumentation nok for det skridt, som landbrugsministeren har taget.

Så går jeg ud fra, at det mener man også, selv om vi i EU får at vide, at det mener de ikke derude; ellers er der jo ingen sammenhæng i tingene. Det vil sige, at så må der som minimum også være opbakning til, at vi nationalt oprettholder det forbud mod avoparcin, vi har indført, på trods af hvad man kommer med af videnskabelige argumenter fra komiteer og kommissioner i EU-systemet.

Og hvis det forholder sig på den måde, så må det jo også være muligt at sige, at problematikken omkring de andre 8 antibiotikabaserede vækstfremmere jo er meget parallel. Hvis det viser sig, at en vækstfremmer kan skabe resistens og sprede den, hvorfor skulle de andre så ikke kunne det? Hvornår har man dokumentation nok for, at det forholder sig på den måde, til, at man efter Venstres mening kan tage skridtet og sige, at her er risikoen altså så stor, at vi ikke vil acceptere den?

Til fru Lene Espersen skal jeg sige, at jeg stadig væk er en smule mystificeret over, hvad den konservative holdning egentlig er, for det lyder,